

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

για τα ΟΣΤΡΑΚΑ

(μου...)

Καιροφυλάκται η επιτηδευσή των αισθηματιών.

Εγώ ποταμί που αναδύεται στους δικούς σου ρυθμούς
γιατί με θελγείς γιατί σ' αγαπώ όπως ο σπουργιτής
ζει τη διψά του και δεν αποδρά.

Αυτός ο τοίχος του σκοτους μετακινείται μες στο μεσημέρι,
πιέζει ονειρά κι ελπίδες, το σεντόνι τυλιγεται σφιχτά στο λαχμό,
οι κολυμβητές δγκαινούν απ τους ρεμβασμούς τους ασπλοι
και ξανά ο κίνδυνος της αισθηματικής κραιπαλής.

Εγώ όμως σε νοσταλγώ και κρυδομαι έξω από το στόμα σου
και περιμένω να ξεπροβάλεις γεμάτη μανία,
να συνθλιφείς τον σφρφετο αυτό, τους κολυμβητές,
τον τοίχο, το σεντόνι κι εμένα ακόμα, το ποταμί,
που σε γεννήσε και σε γονιμοποίησε αγογγυστά.

Σταυρος Βαβουρης

ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ ΤΩΝ ΕΓΚΛΙΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ «ΕΡΧΟΜΑΙ»

Που λετε, μια ολοκληρη ζωή σχεδόν
από τον έναν ανυδρο και φυσικά παν-
τερημο πλανητή
στον άλλο και στον άλλο του μεγάλου
αστερισμού
των εγκλίσεων και των χρόνων
του ρήματος : ερχομαι.

«Ερχομαι» μου λειγαν δηλαδή
(εγκλίση οριστική και χρόνος Ενεστώς)
κι επείτα «ερχομουνά» (σε Παρατατικό)
αλλά μ' επιάσε η βροχή
Ηρθα —σε χρόνο αοριστο— «αλλ' ει-
χες φύγει πια».
«Θάρθω και πάλι αν κατορθώσω». Μελ-
λων.

Και μ' όλα τ' «αλλά» τα «θα» και τ' «αν»
που συνοδεύαν Παρατατικό, Αοριστο
και Μέλλοντα
είχα μια απεριοριστή πεποίθηση —
πιστευτε με.
Ήτανε χρόνοι Οριστικής — πώς ν' αμ-
φιβαλλείς.
Αν και τότε ο ερχομός τους
εμπαινε πια σε πλαισία ιστορικά
μιας δηλαδή κατά το μαλλον κι ηττον
πιθανής αφιξέως.

Ο παρακειμενος με τον υπερσυντελικό
δε μ' επείσαν ποτε θεδαιώς.
Σε τι θα μ' ωφέλουσε αλλωστε;
Χρόνοι παρωχημένοι κι ασχέτοι τ'
λειώς
με το «τώρα» η το «αυριο»
που σε κάνουν παραναλωμα.
«Έχω έρθει» κι «είχα έρθει». Τότε μ'
αλλά λογία.
Και;
Το ζήτημα ήταν, τώρα τι γινotan.
Τιποτα δε γινotan
σημερα τ' απογεμα, το βραδυ εστω αρ-
γα.
Οι Χρόνοι της Οριστικής
όλοι τους τελειώσανε και κλείσανε
στα τότε, στο «αν», στο «θα» και στο
«αλλά».

Μετα οι σαθρες της Ευκτικής
και τόσο λίγο προσίτες ελπίδες
(Ναρχσούνα, ναρχσούν και τι ναταν)
ουσιαστικά στηριχτηκαν
στ' ανυπαρκτα ερείσματα της Υποτακτι-
κής
«Αν έρθω, όταν έρθω, για να ρθω»:
Υποθεσεις διχως θεσεις
που δια μεσου τους μοιραία οδηγηθηκαν
στης Προστακτικής τις παραισθησεις.

Μα αλλα λογια, ο,τι δεν ηταν εφικτο
με την Οριστικη, την Υποτακτικη
την Ευκτικη —ναι, θε μου, τωση Ευ-
χετικη—

ειχα την ψευδαισθηση οτι θα το πετυ-
χαινα
προσταζοντας «Ναρθης».

«Ξεκινα, ειναι τεσσερεις. Στις παντε
νασαι εδω».

Ενω η προστακτικη δεν ειναι επιτευξη
Προκειται για μια μοναχα ακομα φαν-
τασιωση

που διαρκει ως τις παντε, εξη το πολυ.

Περναει καμια φορα στις ικεσιες
«Ελεησον και σωσον, ελα» λογου χαρη
και σε λιγες περιπτωσεις μονο
λιγων τυχερων
γινεται κυριολεκτικη.

Μα ποιι ναι εκεινοι που προσταζουν
διχως την ψευδαισθηση μοναχα πως
προσταζουν;

Στις νοθες καταστασεις του Απαρειμ-
φατου
προσπαθησα ενα διαστημα μετα
να θρω μια διεξοδο.

Μα τι σημαινουν αραγε το «ιεναι» και
το «ελθειν»

Αντριάνα Ιεροδιακονου

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ

Βλεπω εναν ανθρωπο κοντευει να γινει πουλι
γιατι ξερει σιγουρα τα χερια του θα πεθανουν
χωρις πολυ κοπο, ενα δειλινο
μεταξυ ενος φλυντζανιου και της κουβεντας του παιδιου του.

Αυτος ο ανθρωπος κοντευει να τραγουδησει
γιατι γλωσσα δεν του χει απομεινει
ουτε μια λεξη καν για φυλαχτο
παρα μονο λιγη μουσικη στις ακρες των χειλιων του.

Αυτος ο ανθρωπος κοντευει να σταθει
γιατι θαλθηκαν να του κοψουν τ ονομα
να του κλεισουν τα πισω χρονια
να τον κανουν ξενο στο σκυλι του σπιτιου του.

Βλεπω εναν ανθρωπο κοντευει να μην ανεχτει!

οτι ερχεσαι, οτι ηρθες
ναρχεσαι η ναρθης.

Αν ερθεις
Ναρχεσαι, ναρχοσουνα, ναρθης,
Γυριζα στους υποθετικους και τελικους
συνδεσμους
παλι, μ αλλα λογια στα φαντασματα
της Υποτακτικης
και λιγα θηματα πιο περα
προσγειωνομουνα γυμνος κι αμειτοχος
στης Μετοχης τη μπλοφα :

Ερχομενοι κι ιοντες
εληλυθοτες —α, ναι— κι ελθοντες
Εκεινοι που ερχονται και θαρχονται
μα θα τους πιανει παντοτε η δροχη
στο δρομο.

Που ηρθανε, που θαρθουν αν μπορε-
σουν παλι.

Τελος, ολοι εκεινοι πουχαν ερθει
οταν οι πλαγητες των εγκλισεων
και των χρονων του ρηματος «Ερχο-
μαι»
ολοι τους μ ειχανε κλεισει εξω απ την
τροχια τους.